

En udvidelse af patientklagenævnets kompetence kan derfor komme i modstrid med ønsket om at fremskynde behandlingen af sådanne klager mest muligt.

I stedet for at henlægge behandlingen af klager over alle former tvangsansvendelse til de lokale patientklagenævn kunne det overvejes at samle klagerne ved *domstolene*.

Dette vil imidlertid næppe være en hensigtsmæssig løsning. Det skyldes bl.a., at klager over tvangsbehandling, tvangsfiksering, anvendelse af fysisk magt og beskyttelsesfiksering er sagstyper, der – bl.a. på grund af procesformen – ikke egner sig umiddelbart til behandling ved domstolene i 1. instans.

Ved udformningen af den nugældende klageordning ved patientklagenævnene blev der endvidere lagt vægt på, at både lægesagkundskab og brugersynspunkter i bred forstand skulle være repræsenteret i klageinstansen. Disse hensyn vil vanskeligt kunne tilgodeses, hvis samtlige klager skal behandles ved domstolene.

Det kan på den baggrund overvejes at etablere et *nyt klagesystem*, der erstatter både patientklagenævnene og domstolene. Som nævnt ovenfor giver udtrykket »anden dømmende myndighed« i grundlovens § 71, stk. 6, mulighed for, at klager over tvangsindlæggelse og tvangstilbageholdelse eventuelt kan behandles ved særdomstole. Gennemførelsen af et sådant forslag rejser imidlertid en række principielle spørgsmål. Justitsministeriet har derfor ikke ment at burde stille forslag om oprettelse af særdomstole til behandling af denne type sager.

Selv om den nugældende delte klageordning kan anses for en afbalanceret løsning af de modstående hensyn, der gør sig gældende, er det Justitsministeriets konklusion, at der bør ske en forenkling af klagesystemet, således at alle klager over tvang i første instans samles hos den samme myndighed. Efter Justitsministeriets opfattelse bør denne myndighed være det lokale patientklagenævn.

Der stilles derfor forslag om, at alle klager over tvangsansvendelse, herunder også klager over tvangsindlæggelse og tvangstilbageholdelse, i første instans behandles af de lokale patientklagenævn. Om forslaget nærmere indhold henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser nedenfor.

Om Justitsministeriets overvejelser og forslag vedrørende styrkelse af patientklagenævnenes klagesagsbehandling henvises til pkt. 6 nedenfor.

6. Behandlingen af klager ved de lokale patientklagenævn og domstolene

I dette afsnit drøftes en række spørgsmål, der vedrører de lokale patientklagenævns behandling af kla-

ger. I afsnit 6.1. overvejes den opsættende virkning af klager over tvangsbehandling, herunder spørgsmålet om indførelse af en absolut frist for patientklagenævnets behandling af sådanne klagesager. I den forbindelse overvejes også at ændre retsplejeloven med henblik på at fremskynde domstolenes behandling af sager vedrørende tvangsindlæggelse og tvangstilbageholdelse mest muligt. I afsnit 6.2. drøftes patientklagenævnets saglige kompetence med hensyn til valg af præparat og dosering i forbindelse med klager over tvangsmedicinering. Endvidere behandles i afsnit 6.3. spørgsmålene om patientrådgiverens og overlægens deltagelse i patientklagenævnets møder og patientklagenævnets mødested. Endelig overvejes det i afsnit 6.4., om patientklagenævnene skal tillægges en generel tilsynskompetence.

6.1. Opsættende virkning af klage over tvangsbehandling og spørgsmålet om sagsbehandlingsfrister

6.1.1. Gældende ret og psykiatrilovsundersøgelsen

Efter psykiatrilovens § 32, stk. 2, har klager over beslutninger om tvangsansvendelse ikke opsættende virkning. Det indebærer, at tvangsindgrebet kan foretages, selv om patienten eller patientrådgiveren har klaget eller ønsker at klage over indgrebet. Efter psykiatrilovens § 32, stk. 3, har klage over beslutning om tvangsbehandling dog opsættende virkning, medmindre omgående gennemførelse af behandlingen er nødvendig for ikke at udsætte patientens liv eller helbred for væsentlig fare.

Bestemmelsen indebærer, at klager over tvangsbehandling normalt fører til, at tvangsbehandlingen må udsættes, indtil patientklagenævnet har truffet afgørelse. Bestemmelsen medfører dog også, at en klage i visse særlige tilfælde ikke har opsættende virkning, hvilket bl.a. skal ses i lyset af de hjælpepligter, der følger af lægeloven og straffeloven, jf. herom Folketingstidende 1988-89, Tillæg B, sp. 1355-1356.

Psykiatrilovsundersøgelsen viser, at den opsættende virkning ofte fører til, at patienter er ubehandlede flere uger bl.a. med den følge, at de bliver mere syge og urolige i den tid, hvor man afventer klagenævnets afgørelse. Det skal endvidere tages i betragtning, at der også forud for en beslutning om tvangsbehandling kan være gået længere tid, hvor man har forsøgt at opnå patientens frivillige medvirken til behandlingen.

6.1.2. Baggrunden for den gældende ordning

Reglerne om opsættende virkning af klager over tvangsbehandling har nøje sammenhæng med